

Júniusi Karácsony

Emlékszem, még apró gyerek voltam. Június 12-e volt, egy nappal a születésnapom előtt.

Bevallom, soha nem voltam kedves gyerek... soha nem segítettem másoknak, és mindig csak a saját érdekeimet vettem figyelembe.

De térjünk vissza a szülinapomra. Mivel másnap volt, ezért korán lefeküdtem, és hamar el is tudtam aludni. Ebben semmi furcsa nem volt.

Ami az álmomban történt, az volt a különös! Álmodtam hóról, tengerpartról, palotáról, tündérről, de jobb lesz, ha az elejétől elmesélem.

Az álmomban egy tengerparton keltem fel, ahol tollpihék szálltak le az égből. Tűnődve néztem, olyan gyönyörű volt, mint a hóesés, olyan valóságosnak tűnt. A távolban a lehulló tollpihéktől már alig látva megpillantottam egy házat, de ahogy közelebb mentem, láttam, hogy ez nem is ház, hanem egy palota. Ennek a palotának az ajtaja óriási volt, ezért muszáj volt megnéznem, hogy mi, vagy ki lakik benne. Ahogy beléptem, láttam, hogy egy gyönyörű tündér él itt, aranyló haja hullámozott, szeme kék volt, akár a Tisza vize, alakja sudár, mint a nádszálak a folyó partján. A tündér azonban gyerekeket dolgoztatott palotájában. Voltak, akik sepregettek, voltak olyanok, akik diót törtek és olyanok is, akik ételt-italt hordtak a munkában megszomjazó gyerekeknek.

Ebből arra következtettem, hogy nem valami „jó” tündérral van dolgom. Ahogy megpróbáltam kisurranni, a tündér a varázserejével becsapta az ajtót és megszólított:

- Szervusz, kislány, gyere csak ide!

Megfordultam, és odakullogtam a tündérhez, mire ő megkérdezte:

- Mi járatban vagy itt, szép gyermekem?

Válaszolni akartam, de semmi frappáns nem jutott az eszembe, ezért elmeséltem, hogyan találtam álmomban a házára. Erre a gonosz tündér megparancsolta, hogy mostantól én is dolgozzak a palotában.

Megpróbáltam menekülőre fogni a dolgot, de sehogy sem tudtam kijutni. Így hát maradnom kellett. Beálltam dolgozni a többi gyerek mellé. Az volt a dolgom, hogy vizet vigyek a munkában megszomjazó gyerekeknek, míg egyszer csak megbotlottam, és a kancsóval és poharakkal teli tálcát elejtettem, ami ripityára tört. Csak egy gyerek volt, aki munkáját hátrahagyva sietett a segítségemre, együtt takarítottuk össze a maradványokat.

Sajnálatomra a tündér is tanúja volt a bénázásomnak, úgy éreztem, hogy rosszalló pillantásokkal méreget. Végül a rajtam segítő gyermeket rendelte magához.

Nagyon röviden beszélgettek valamiről, majd a gyermek búcsút intett nekünk, és távozott azon a hatalmas, gyönyörű ajtón át, amelyen nem is oly' régen én magam is megérkeztem.

Mi, többiek, nem értettük, hogy miért történt ez. Mindannyian a tündér elé álltunk, és kérdőre vontuk, mire ő elmagyarázta:

- Azért küldtem haza, mert az ittléte során jó útra tért! – mondta.

Csak ennyit mondott és nekem fogalmam sem volt, hogy merre lehet az a „jó út” és vajon merre vezet. Szóval egész nap ez járt a fejemben...

Míg egyszer csak rájöttem, hogy mit is tett ez a gyerek, amikor a „jó út” haza vezette, és arra is, hogy a gonosz tündér nem is gonosz, és a gyerekek meg csak éppen olyanok, mint én.

És ekkor riadtan felébredtem. Korán volt még, hogy kikászálódjak az ágyamból, ezért fejem a párnámba fúrva nyugtattam magam, hogy ez csak egy álom volt.

De mégis... Egész nap ezen járt az eszem. Nem érdekelt az ajándék, a torta, se semmi, csak ültem a szobámban, és a gondolataimba mélyedtem... Azon gondolkodtam, hogy vajon miért csöppentem ebbe a fura álomba, miért maradt a gondolataimban, amikor még álomban sem csináltam semmi jót...!

Lehet, hogy ez egy jel?

Ha jót csinálsz, azt majd egyszer meghálálják?!

Lehet, hogy segíteni jó?

Eltelt még egy nap és úgy gondoltam, hogy elmegyek a parkba sétálni, hátha megnyugszom. Ahogy' sétálgattam, észrevettem, hogy egy kisgyerek egy fa alatt gubbaszt, és keservesen sír. Azelőtt bizonyára másfelé vettem volna az irányt, de ma különös késztetést éreztem, hogy odamenjek hozzá. Közelebb mentem, és megkérdeztem, hogy mi történt, miért sír?

Elmesélte, hogy nem találja a szüleit, mert meglátott egy galambot, amit kergetni kezdett, és csak arra lett figyelmes, hogy már nem látja őket, nem hallja a hangjukat sem. Éreztem hogy segítenem kell! Megkérdeztem tőle, hogy emlékszik-e még arra a helyre, ahol meglátta a galambot? Azt felelte, megmutatja, és együtt indultunk a keresésre. Ahogy közeleedtünk, egyre hangosabban hallottuk, ahogy a szülei aggódva szólongatják, erre már ő is kiáltozta:

- Anya! Apa! Itt vagyok!

Odaszaladt hozzájuk, és boldogan a nyakukba borulva, mesélte el nekik, hogyan találtam rá, és segítettem neki visszatalálni hozzájuk.

Én meg csak álltam, és meghatódva néztem ezt a meghitt pillanatot, mikor a család újra egymásra talált.

Olyan jó érzés és melegség töltött el, amelyet csak a legszentebb karácsony éjjeleken érzhet az ember, csak annyi kellett hozzá, hogy tettem valami jót!

Az álom, akármennyire furcsa is volt, megtanított rá, hogy segíteni mennyire jó!

Ebben a pillanatban már azt is éreztem, hogy a Tündér mosolyog, és már engem is végleg hazaenged.